

DigiQ & Biele divadlo

#generaciaZ

2021

Barbora Mináriková

POSTAVY:

ALEX (údajne závislý/á)

MIRO (zapletený do ilegálneho biznisu)

LEA (wannabe influencerka)

KIKA (prírodná duša)

MIA (nepremyslene pomstychtivá)

VIKI (budúca diplomatka)

ADAM (šikanovaný)

+ niekoľko rodičov (vlastných i nevlastných), súrodencov, spolužiakov, kamošov, učiteľov, nebezpečný chlap, moderátor, reportérka a neznáme hlasy z internetu

*V závere každej časti uvádzame tri potenciálne vyústenia zobrazených príbehov (tri verzie záverečného monológu). Všeobecne odporúčame inscenovať možnosť A - druhé dve možnosti však môžu pomôcť otvoriť debatu aj o iných skúsenostiach, prípadne pocitoch z pravdepodobnosti jednotlivých riešení.

Možno sa práve vo vašom kolektíve nachádza niekto, kto má s danou problematikou osobnú skúsenosť, no tá ho priviedla k celkom inému riešeniu.

Prebadajte tieto, a pokojne aj ďalšie možné scenáre, aké môžu obdobné situácie vyprodukovať.

Bude len prínosom, ak vyobrazené témy preskúmate v hlbších líniách.

START

(Nachádzame sa v triede. V laviciach sedia rodičia. Pred tabuľou triedna učiteľka.

Práve sa končí rodičovské.

Tvár učiteľky smeruje dopredu, postavy v laviciach vidíme len ako siluety, od chrbta.

Pôsobia veľmi nekonkrétne, sedia v prítmí.)

TRIEDNA: Koncoročné známky musia byť uzatvorené v polovici mesiaca. Väčšina študentov už potrebné množstvo hodnotení má, zvyšok by to pri troche šťastia mohol zvládnuť v priebehu najbližších dvoch týždňov. Čo sa týka prospechu, tento polrok to išlo zase trochu dolu vodou... Dá sa to pripísať viacerým dôvodom, ale nemali by sme to zbytočne ospravedlňovať. Určite všetci viete, koho sa to týka, takže... Skúsme byť v ďalšom roku dôslednejší. Každý jeden v tejto triede má na dosiahnutie nadpriemerných výsledkov. Je to len o disciplíne. Pozitívne je, že túto triedu všetci hodnotia kladne. Je tu dobrý kolektív, profesori sem chodia radi. Kde-tu sa u nich vyskytli nejaké poznámky, ale nebolo to nič neštandardné. Takže v tomto smere ich môžeme skutočne pochváliť. Ak vás zaujíma, na čo sme tento rok použili vaše príspevky do triedneho fondu, tu je zoznam výdavkov. Sú tam položky ako triedne výlety, drobné opravy, občerstvenie z triednych akcií atď. (posiela kolovať papiere) A teraz by som rada prenechala priestor vám, milí rodičia. Je niečo, čo vás zaujíma a ešte som to nespomínala? Niečo, čo by ste chceli vedieť? (dlhé, veľavravné ticho, postavy v laviaciach sa takmer nehýbu, len sledujú pohľadom učiteľku) Ak nie, z mojej strany by to už malo byť všetko...

(Jej slová preruší jedna z postáv v lavici. Rozpráva bez toho, aby sme jej videli do tváre.)

RODIČ: Mňa by zaujímala jedna vec. Nesúvisí to tak celkom s vyučovaním, ale... možno sa to týka viacerých študentov. Ide o správanie môjho syna. Vy ste atmosféru v triede zhodnotili veľmi pozitívne, pani profesorka, ale... Ja mám v poslednom čase taký zvláštny pocit. Akoby... sa dialo niečo... zvláštne. A je možné, že to nie je ojedinelý prípad. Možno zažívajú niečo podobné aj ostatní.

TRIEDNA: O čo ide? Máte podozrenie, že máme v triede nejaké zanedbané problémy?

RODIČ: Je to možno súkromná záležitosť, ale určite to má dopad aj na školské prostredie.

Zaujímalo by ma totiž váš názor na jednu vec. (postaví sa a mierne sa natočí k ostatným rodičom) Myslíte si, že naše deti dokážu s technológiami zaobchádzať bezpečne?

(Postavy sa začnú mierne hmýriť, možno si niečo začnú šepkať. Všeobecne by mali vzbudzovať pocit nesúhlasu s pochybnosťami o svojich deťoch.)

ALEX

„Rozumieš ich obavám?“

„Nie. V čom som iný/á ako oni?“

(Alex sedí za stolom, mama pripravuje večeru.)

MAMA: Nemusíš z toho mať stres. Pôjdeme tam spolu... môžeme si dať potom za odmenu nejaký zákusok...

ALEX: Kokos, dobre, super. (pauza) Prepáč... ale je to úplná hovadina.

MAMA: Už to, že reaguješ takto podráždene znamená, že to treba riešiť.

ALEX: Aj ty by si reagovala podráždene, keby t'a ostatní obviňovali z niečoho, čo nie je pravda.

MAMA: Zlatko, ty sa nevidíš reálne. Mrzí ma to, ale skrátka potrebuješ pomôcť.

ALEX: Fakt si nemyslím, sorry. Nerobím nič, čo by nerobili aj všetci ostatní.

MAMA: Nemusíš sa hanbiť.

ALEX: Ja viem, veď nič zlé nerobím. Takže sa nemám za čo han...

MAMA: Môže sa to stať každému. To, že sa ti to vymklo spod kontroly neznamená, že si zlý človek. Je v poriadku požiadať o pomoc.

ALEX: Ja som sa o nič neprosil/a.

MAMA: Prvým krokom k vyliečeniu je priznať si chorobu.

ALEX: Tak to máme problém. (mykne plecami) Ja sa cítim zdravo.

MAMA: Alex.

ALEX: Pozri, trasú sa mi ruky? Nevieť obsedieť? Klepkám si prstami? Nie! Takže?

BRAT: (len hlas z vedľajšej izby) Mami, zasekol sa mi Discord! Celé to zamrzlo.

MAMA: Hneď som tam!

ALEX: A toto ti príde normálne, hej? Ako to, že on je podľa vás v pohode a ja nie?

MAMA: On sa na ňom učí. Nezabíja čas. Nehrá hry.

ALEX: No jasné! Ty si akože myslíš, že ja od rána do večera nič iné nerobím?

MAMA: Prístup tvojho brata je rozumný. Vie z času na počítači vytážiť maximum, robí na ňom samé prínosné aktivity. Ty si ubližuješ.

ALEX: Za to, že on vám klame, že sa učí a ja na rovinu poviem, že hrám...

BRAT: Mamiiii! Ideš už?!

ALEX: Kokos...

MAMA: Hneď.

(Mamu v kuchyni vystrieda otec. V uchu má bluetooth slúchadlo, veľmi nesystematicky chytá všetko, čo mu príde pod ruky, pôsobí nervózne.)

OTEC: Prepáčte, pán Novotný, ale to nebolo v mojej kompetencii. Marketingové od nás dostalo všetky podklady včas. ... Osobne som dohliadal na celý tím. ... Nie, neviem, kde nastala chyba, ale na našej strane to nebolo. ... Ale ja vám neviem zaručiť, že sa to nebude opakovať, keď neviem, kto zlyhal. ... Samozrejme, to chápem. ... Áno, akonáhle prídeme na to, kto za to môže... áno. ... Pekný večer aj vám. (ukončí hovor, sťažka si vzdychne, je vytočený) Ach!

ALEX: Oci?

OTEC: Áno?

ALEX: Môžem sa ťa na niečo spýtať?

OTEC: (veľmi mimovoľne) Jasné.

ALEX: Aj ty si myslíš... (otcovi zazvoní opäť telefón)

OTEC: (pozrie sa na telefón, opäť vzdychne, Alex ledva vníma) Prepáč, toto je dôležité. Áno, pán Veselý? ... Áno, áno, už mi volali. Samozrejme, že to vyriešime...

(Otec odíde z kuchyne, znova sa vráti mama.)

ALEX: Opravené?

MAMA: Nakoniec ani nepotreboval moju pomoc. V týchto veciach je taký šikovný...

ALEX: Jasné. Vo všetkom najlepší.

MAMA: Alex... každý máme svoje silné a slabé stránky.

ALEX: Len niekto má viac tých a niekto druhých. Nie? (chce si vziať niečo z taniera, mama mu/jej odstrčí ruku)

MAMA: Ešte som to nenafotila. (podáva Alex malý ring light a skladáciu zástenu, začne fotiť jedlo na tanieri) Počkaj, prosím, chvíľočku. Alebo mi pomôž a bude to rýchlejšie.

Podrž toto... Bližšie k tomu tanieru. Paráda. Svetlo viac doprava. Taaak. Super.

(pozerá si fotky) Táto je perfektná. (usmeje sa) Mohol/a by si mi pomáhať aj častejšie.

ALEX: Fakt ťa to baví, mami?

MAMA: Fakt. (prikyvuje hlavou a usmieva sa) Je to kreatívne, realizujem sa pri tom. Môžem byť doma s vami... Oproti vareniu obedov v jedálni je to úžasná úľava. Ešte to aj viacej zarába. Videl/a si, koľko mám odberateľov? A stále pribúdajú.

ALEX: Jasné, keď to zarába, nie je problém stále visieť na internete.

MAMA: Ja na internete pracujem. (ticho, zakričí) Lucia, večera! (nič) Prosím ťa, napíš Lucii, že večera je už hotová.

ALEX: (sarkasticky) Ako, keď ste mi vzali mobil?

MAMA: Z môjho. (podáva jej ho)

ALEX: Nebolo by ľahšie ju ísť normálne zavolať?

MAMA: Ak si chceš ničieť kľby, nech sa páči. Ale ja po tých schodoch zbytočne behať nebudem.

ALEX: Mami... prečo je podľa teba toto všetko v poriadku a ja nie?

MAMA: Pretože je veľký rozdiel medzi rozumným využitím telefónu a závislosťou...

ALEX: Pár hodín do týždňa ešte neznamená...

MAMA: Pravidelné hrávanie.

ALEX: To, čo robím ja, nie je závislosť.

MAMA: Alex...

ALEX: Nie je!

MAMA: Uvidíme, čo nám zajtra povedia.

ALEX: Prečo si o mne myslíte, že...?

MAMA: Potrebuješ pomôcť.

ALEX: Nie viac, ako vy!

A: „Psychológ nám vysvetlil, že závislosť na počítačových hrách má svoju presnú definíciu a stanovené príznaky. Tie som, napriek maminým očakávaniam, nespĺňal/a. Poradil nám ale, aby sme sa začali doma viac rozprávať. Možno ani nie o počítačoch, možno ani nie o hrách, možno nie o závislosti. Na téme vraj nezáleží. Proste sa len máme: rozprávať. Ale o čom, ako?“

B: „Nešiel/la som tam. Samozrejme. Proste som sa ráno nenápadne vytratil/a z domu a zdrhol/a pred všetkými tými odsudzujúcimi pohľadmi a neustálymi výčitkami. Tentokrát to vyšlo. A nabudúce? Neviem. Netuším. Neriešim. Ale nemyslíte si - ja pred problémom neutekám. Ja len žiadny problém nemám. A budem zdrhať tak dlho, kým to dôjde aj im.“

C: „Psychológ nám vysvetlil, že závislosť na počítačových hrách má svoju presnú definíciu a stanovené príznaky. Tie som nespĺňal/a. Trval však na tom, že u nás

doma rozhodne nie je niečo v poriadku a naordinoval, aby sme sa skúsili o všetkom trochu viac rozprávať. Ale ako? Naši ma nechápu a vôbec im nedochádza, že by mali v prvom rade začať od seba.”

LEA

„Čo predchádzalo vášmu pokusu o samovraždu?”

„Chcela som byť len taká dokonalá ako všetci ostatní.”

(Lea sedí za stolom a píše niečo na zdrap papiera, tvári sa pri tom veľmi otrávene.

Situáciu preruší zvonenie mobilu, ktorý Lea zdvihne.

Popri telefonovaní sa neustále obzerá v zrkadle - behá prstami po svojom odraze.)

LEA: Haló? Čau. ... Žijem. Čo ty? ... Fakt? ... Ale nie, v pohode, Miuš. ... Jasné, rada. ...

Nie, nie, vôbec. Keď ti poviem, vysmeješ ma. ... Naši majú niekedy fakt blbé nápady.

Zabúdajú, že už nie som decko. ... Och. Mám napísať list Ježiškovi. No chápeš? Ako

keby som mala päť. #reallifestories... Hej, jasné, ale keď chcem, aby mi dali niečo

normálne, tak im ako debil musím napísať zoznam. A oni to chcú proste takto...

(smeje sa, potom paroduje list) Prestáááň! Jasné, že hej. Píšem „Milý Ježiško... toto

je hovadina na entú, ale chcela by som ťa poprosiť, aby si sa tváril, že existuješ a

priniesol mi darčeky!” #christasmagic... (energia ju opustí, vráti sa k otrávenej

nálade) Aj tak pochybujem, že mi dajú, čo si vypýtam. ... No veď ten merch od

Kikushky! Videla si tie mikiny?! Och! Dokonalé. A tie chlpaté papučky.

#teamkikushka ... Ty si krava. Nevieš, čo je dobré, fakt. ... Nie je to drahé! Platíš za

kvalitu. Používa len organickú bavlnu, jej veci sú conscious, design... mega cool!

Ešte aj podporuje cruelty free. Takže vlastne ešte aj podporuješ dobrú vec.

#charityshop Charita, chápeš. (smeje sa) Ty ťapa... Ach. Chcela by som byť ako

ona. ... No veď... #goalsettings (vzdychne) Dobre, nechajme to. ... Dobre, moje,

budem tam. Ešte musím objednať nejaké oblečenie a vyrazím. ... No veď kvôli

videu. ... Sorry, ale nepočká. Kikushka už má sezónny haul vonku dávno. Musím sa

aj ja trošku hecnúť.

(Posun v čase. Lea sa oblieka, balí si veci do kabelky, odchádza pomaly von. Pri

odchode zachytí svoj obraz v zrkadle. Zapozerá sa na seba a s nechutou si obzerá

detailnejšie svoju tvár, brucho, celý výzor. Potom si všimne vyrážku na čele.)

LEA: Do kelu! Už zas? Prečo... Prečo vyzeráš takto? Si nechutná, nevidíš? To sa fakt nevieš posnažiť trochu viac? - Ale ja sa snažím. Fakt. - No asi nie, keď vyzeráš takto.

Odporne. - Neviem, čo mám ešte robiť. - Prečo toľko žerieš? Ha? - Neviem... - Prečo si kupuješ lacné šminky? Treba kupovať kvalitku. - To nie je také ľahké. - Čo nie je ľahké? Keby si sa poriadne snažila... - Ja už neviem, ako sa snažiť viac. - V tom prípade si troska. Vyzeráš fakt otrasne.

Och! #wannabesomeoneelse (oprie sa zúfalo čelom o zrkadlo, potom sa odrazí dozadu, buchne do neho, premaľuje sa, vytiahne telefón, odfoťí sa a píše) Vyrážam za kamošmi do mesta. Ide sa na náááákupy! Mám pár minút na vaše zvedavé otázky.

Vytvoriť anketu... Čo by vás o mne zaujímal? #nomakeupmonday #selflove #everydayisagift (odloží telefón do vrečka a ráznym krokom odchádza)

(Lea prichádza za Míou. Tá drží v rukách telefón a niečo pozerá. Keď zbadá Leu, veľmi skúmavo si ju obzrie. Potom sa na ňu opatrne usmeje. Akoby nevedela začať rozhovor. Pri vítaní sa objímu.)

LEA: Ahooooj.

MIA: Čau, Leuš.

LEA: (podáva jej zošit) Dík za poznámky, zachránila si ma.

MIA: Pohode... Pozerala si tú úlohu od Hanzlovej?

LEA: Kokos, hej... jej úplne hrabe? Nad tým zabijem život.

MIA: Ja... už to mám. Ak chceš.

LEA: Čo? To fakt? Nechápem ťa, ale si proste...

MIA: Adam mi to dal opísať.

LEA: Fuuuuj. To vážne?

MIA: No... stačilo sa usmiať a pekne poprosiť.

LEA: Si pani.

MIA: No... dík.

LEA: (kývne hlavou k telefónu) Videla si ten môj prank?

MIA: Akurát som to dopozerala.

LEA: A? Čo povieš? Trošku menej zhladnutí, ale podľa mňa sa fakt podaril. Asi som si len vybrala zlý čas na zverejnenie.

MIA: Lei...

LEA: Áno?

MIA: Podľa mňa to nie je časom.

LEA: A čím podľa teba?

MIA: Prečo konečne nevymyslíš niečo vlastné?

LEA: Čo myslíš? Veď toto je môj nápad.

MIA: Nie, nie je. Rovnako ako nebol tvoj nápad príspevok so psíkmi v útulku, boyfriend tag v Tatrách, ani Try Not to Laugh challenge s opičkami. Nič.

LEA: Prosím?

MIA: Všetko kopíruješ od Kikushky. A prepáč, ale ešte aj to... nie práve najlepšie.

LEA: Ty si totálna krava. Vieš o tom?

MIA: Lei, ja ti chcem len dobre. Videla si tie komentáre pod videom?

LEA: Sama si trápna. Ty mi závidíš, však? Fanúšikov, lajky.

MIA: Nezávidím. Nemám čo. Koľko ich máš?

LEA: Čo ťa do toho?

MIA: Povedz mi... koľko ti teraz odpovedalo ľudí na tú anketu?

LEA: (vytiahne mobil, nervózne sa pozrie na displej) Nepozerala som sa...

MIA: (vezme jej telefón z ruky, odomkne ho jej prstom) „To čo je za handry? Už ti niekto povedal, že si tlstá? Túto hlupaňu by mal niekto bloknúť. Alebo zastrelit'. Pozeráš sa niekedy do zrkadla, moja? Čakáš dvojčičky? Keby som vyzerala ako ty, radšej sa zabijem... Čím staršia budeš, tým ťažšie sa ti bude chudnúť. Mala by si začať teraz. Keď vidím tvoju fotku, je mi na grcanie.” Lea! Prečo si chceš toto robiť? Načo je to dobré?!

LEA: Ty si úplná krava!

(Lea vytrhne Mii telefón z ruky a uteká preč.)

A: „Na Youtube nájdete kopec motivačných videí o tom, ako sa máte milovať, vyhýbať negativite, prijímať sa takí, akí ste... ale reálne? S tým, ako sa vysporiadať so všetkým tým hejtom, s tým, ako vás ľudia súdia, s tým, ako sa súdite vy sami, vám tam neporadia. Ako keby to bolo v pohode... ale haló! Fakt nie je! Po tom, čo sa stalo, som si uvedomila, že sa fakt neznášam. A že ten pocit vo mne vyrástol kvôli nenávisťným hlasom neznámych ľudí na internete. Pritom

by niekedy úplne stačilo... proste len vypnúť. Okno na webe, mobil, počítač.

Vypnúť a hodiť to celé za hlavu.”

B: „Na Youtube nájdete kopec motivačných videí o tom, ako sa máte milovať, vyhýbať negativite, prijímať sa takí, akí ste... ale reálne? S tým, ako sa vysporiadať so všetkým hejtom, s tým, ako vás ľudia súdia, s tým, ako sa súdite vy sami, vám nikto nepomôže. Znenávidela som sa. Zistila som, že bez ohľadu na to, ako veľmi sa budem snažiť, nikdy nebudem dost' dobrá. Dost' dobrá pre všetkých. Tak som sa to rozhodla vyriešiť - tým jediným spôsobom, ktorý vám ostáva, keď iné riešenia zlyhali. Aj tak vo mne každý komentár prehĺbil pocit, že tu bude všetkým bezo mňa lepšie.”

C: „Na Youtube nájdete kopec motivačných videí o tom, ako sa máte milovať, vyhýbať negativite, prijímať sa takí, akí ste... ale reálne? S tým, ako sa vysporiadať so všetkým hejtom, s tým, ako vás ľudia súdia, s tým, ako sa súdite vy sami, vám tam neporadia. Ako keby to bolo v pohode... ale haló! Fakt nie je! Po tom, čo sa stalo, som si uvedomila, že sa bytostne nenávidím. A že ten pocit vo mne vyrástol kvôli nenávisným hlasom neznámych ľudí z internetu. Ale čo s tým? Bez ohľadu na to, koľko sa snažím presvedčiť o tom, že mi na nich nezáleží, stále mám pocit, že som úplná chudera. Zmení sa to niekedy?”

VIKI

„Si v poriadku? Čo sa stalo?”

„Kde sa v ľudoch vzalo toľko hejtu a blbosti?”

(Televízne štúdio, v ktorom sedí Viki - účastníčka projektu podnecujúceho mladých ľudí k efektívnejšiemu spôsobu riešenia celospoločenských otázok - a moderátor.

Natáčajú spolu krátke interview o projekte, ktorého sa Viki zúčastnila.)

MODERÁTOR: Viki, čo ťa viedlo k tomu, aby si sa prihlásila do tohto projektu?

VIKI: V prvom rade určite téma. Nešla by som do toho, keby ma to nebavilo. Ale aj forma je super. Všetky tie akcie, diskusie, dokonca aj prednášky boli fakt parádne. Riešili sme veci, o ktorých sa normálne nemám s kým baviť, alebo o ktorých sa ľudia zvyknú hádať.

MODERÁTOR: Ale tu to tak nebolo?

VIKI: Nie. Toto bolo celkom iné. Viedli nás k tomu, aby sme svoje názory vedeli vyjadriť...

lepšie, rozumnejšie. Vlastne - efektívnejšie.

MODERÁTOR: Čo v praxi znamená?

VIKI: Že svoj názor nemôžete druhým vnucovať, ale snažiť sa o vzájomnú úctu. A hlavne racionálne argumenty. Taký... základný rozdiel medzi hádkou a diskusiou.

MODERÁTOR: Obávam sa, že podobný prístup aktuálne v spoločnosti trochu chýba...

VIKI: (usmeje sa) Tiež som mala ten pocit. Ale v poslednom čase som stretla kopec ľudí, ktorí ma presvedčili, že to možno nie je až také zlé. Že možno... ide skôr o to, že... sa len málo rozprávame o vážnejších témach.

MODERÁTOR: Hm, zaujímavý postreh. Asi máme všeobecne tendenciu vyhýbať sa serióznym debatám. Prečo myslíš, že je to tak?

VIKI: Mmmm... strach zo zodpovednosti za svoj názor? Alebo len strach, že ten názor nebude prijatý? To sa stáva asi príliš často. Že niekto povie niečo, s čím väčšina ostatných nesúhlasí a zrazu sa na neho spustí vlna hejtu. No a do toho sa predsa nikto len tak nehrnie.

MODERÁTOR: Má to nejaké riešenie?

VIKI: Menej hejtu? (zasmeje sa) Ale vlastne je to o tom. Pokúsiť sa ľudí naviesť k tomu, aby sa menej hejtovali a viac počúvali.

MODERÁTOR: Dá sa to? Napadá ti nejaký spôsob?

(Viki je vo svojej izbe. Zapne počítač a scrolluje rôzne príspevky a články. Narazí na jeden blog a začíta sa.)

VIKI: (číta) Väčšinou sa usilujem vo svojich blogoch komentovať všetko s nadhľadom a objektívne sa vyjadrovať k celospoločenským otázkam. Už dlhší čas však v sebe nosím aj jednu inú tému. Tentokrát to teda bude trochu iné. Osobné. Chcem písať o svojej skúsenosti s comingoutom...

HLASY (z internetu): Fuj, otrasné. Chce sa mi z teba grcat'. Buzerant jeden! To čo za príklad dávaš našim deckám? Tu sa to zvrháva... Prečo píšeš o takýchto veciach? To kto má čítať? Takéto nechutnosti tu nemajú čo robiť! Homošov tu nechceme! Degeš! Idiot! So svojimi názormi môžeš ísť do... Koho to zaujíma?! Staraj sa o seba! Hovadiny! S týmto nás neotravuj! Radšej drž hubu!

VIKI: To ako fakt?... Ježiš... Toto nemôžete myslieť vážne... Primitívi. Kde žijete? ... Wow.

Tak s tebou by som ani slovo neprehodila, kamoš. Vy ste iní retardí, ako fakt... No, čo s vami?... (prezerá si stránku, mrmle si cez pery, čo vidí) ...moderovaná diskusia... bla-bla-bla... podlieha pravidlám diskusie... nahlásiť príspevok. Nahlásiť konto. (klikne) Tak. A teraz čo urobíš, elektronick28? Môžeš ísť akurát tak do riti! Majuska779, zlatičko, tak ty si myslíš, že tvoj blbý názor niekoho zaujíma...? MariaTerezaBernardo, no ty si už len osvietená... Nahlásiť.

(Školská telocvična - je tu badateľná snaha vyzdobit' ju a upraviť. V strede sa nachádza mikrofón na stojke, pri ňom sú pristavené dve stoličky, zapnuté svetlá, na rebrinách pár farebných stúh.)

UČITEĽ: (podíde k mikrofónu a otvorí akciu) Dobrý deň, milí žiaci, kolegovia. Úprimne ma teší, že sme sa dnes, práve tu, na tomto mieste, na pôde školy z iniciatívy našej študentky Viktórie Kováčovej, stretli pri príležitosti tejto inšpiratívnej akcie. Viki nás reprezentovala na zaujímavom celoeurópskom projekte a skúsenosti, ktoré tam načerpala dnes prináša aj sem. Spoločne ich zúžitkujeme pri dnešnej moderovanej diskusii. A o čom bude? Viki? Prenechávam ti slovo. (chabý potlesk, atmosféra navodzuje pocit trápna)

VIKI: (vidno, že má trému, nervózne zvierá mikrofón, prešľapuje z nohy na nohu, miestami sa zakokce) Ďakujem, pán profesor. (odkašle si) Dobrý deň, čaute. Ďakujem, že ste dnes prišli, že je vás tu toľko, a že... vás zaujímajú názory ostatných na... na... veci. na dôležité veci...

NIEKTO z HLADISKA: Bifla, sekol sa ti procesor?

ĎALŠÍ: Lebo trollí s hovadinami.

UČITEĽ: Decká, skúste si to vy. Viete, aké ťažké je rozprávať pred toľkými ľuďmi?

ĎALŠÍ: Jasné, pán profesor. Vieme. Počuli sme to vaše intro...

VIKI: Ehm. Určite viete, že ste mohli... pripraviť návrhy na témy do diskusie. Témy, ktoré... vás zaujímajú. Napadlo vám niečo? (ticho, obzerá sa okolo seba) Čokoľvek je v pohode. Hocičo vám napadne.

UČITEĽ: No? Zdalo sa mi, že sa idete potrháť, aby ste sa mohli vyjadriť a zrazu ostane ticho?

NIEKTO z HLADISKA: Ježiši, toto je taká hovadina. Fakt tu musíme byť?

ĎALŠÍ: Akože reálne, koho to zaujíma?

ĎALŠÍ: Viktória, už si s týmito kravinami fakt trápna.

UČITEĽ: Radšej by ste sa učili?

ĎALŠÍ: Všetko lepšie, než toto cringy stretnutie.

UČITEĽ: No, stačilo. Povedzte radšej nejakú tému. Hm? Som samé ucho!

VIKI: (stále ticho) Nikto nič nemáte? (ticho, Viki sa snaží nabrat' odvahu, vytiahne z vrecka papierik) V poriadku, tak začnem ja... včera som narazila na taký príspevok na webe.

Chlapík sa rozhodol napísať blog o tom, ako... verejne priznal, že je... súčasťou

LGBT komunity. Bolo to veľmi úprimné. Ale tie reakcie... Prekvapilo ma, že dnes

ešte existujú ľudia, ktorí tak... (hľadá slušné slovo) primitívne reagujú na otázku

homosexuality. No chápete?

NIEKTO z HEADISKA: Lesba! Fuuuuuj.

VIKI: Čo? Ale ja nie... Ehm. No... Retardi evidentne nežijú len na nete...

UČITEĽ: Viki!

VIKI: Jasné, pokračujeme. Dobré... tak teda... Príspevok otváral tému - identity, mne pri

tom ale napadali aj ďalšie, možno trochu komplikovanejšie otázky. (pozrie sa na

profesora) Myslela som totiž, že na našej škole téma LGBT nepredstavuje vôbec

nejakú problematickú otázku, tak som chcela niečo trochu...

NIEKTO z HEADISKA: Viktória, sklapni a choď do...

UČITEĽ: Ale no tak!

NIEKTO z HEADISKA: Prestaň riešiť kraviny, ty socka. Nikoho nezaujímaš.

UČITEĽ: Nemyslíte si, že toto už je trochu príliš?

NIEKTO z HEADISKA: Chalani ťa nechcú, tak si hľadáš frajerku?

UČITEĽ: Fakt vám mám dať poznámku, alebo čo?

NIEKTO z HEADISKA: Dajte ju radšej jej. Že obťažuje profky na weckach.

(bučanie z hľadiska)

VIKI: (prekričí ich) Zaujímalo by ma... čo si myslíte o možnosti adopcie...

homosexuálnymi párami? Hm?

HLASY: Hovadina! Že si krava. Choď už do prdele. Fuj! To sa mám akože každý deň pozerat',

ako sa mi v detskej ocicmávajú dvaja homoši?

VIKI: Nemôžete ich blok... nejako zastaviť, pán profesor? Ved' toto nie je normálne!

Choďte všetci do...!

UČITEĽ: Decká! Haló!

HLASY: So svojimi názormi môžeš ísť do... Koho to zaujíma?! Staraj sa o seba! Hovadiny! S týmto nás neotravuj! Radšej drž hubu!

UČITEĽ: Krot'ťe sa trochu! Pre Viki je to možno citlivá, tak trochu osobná téma...

VIKI: To akože fakt?!

NIEKTO: Čo? Bojiš sa, že t'a fotrovci strčia naspäť do decáku?

A: „Diskutovať na nete bolo ľahké. Ak sa mi niekoho názor nepáčil, stačilo nahlásiť príspevok, zablokovať a čau...! Alebo sa do krvi pohádať. Bez strachu a bez cenzúry. A s absolútnym presvedčením o svojej pravde. Veď keď moje IQ spochybňoval niekto s nickom debílek991, bol to čistý bizár. Strašne ma bavilo, ako nemilosrdne som rušila všetky nepohodlné názory. Myslela som, že ma nikto neprebije. Nenapadlo mi, že v realite... je diskusia úplne o inom. V realite sa totiž trápne komentý bloknúť nedajú. Škoda, jasné. Ale je to tak. Tým pádom ostáva už len možnosť prebiť ich. Alebo možno aj... vypočúť si iný názor? Občas môže prekvapiť...”

B: „Diskutovať na nete bolo ľahké. Ak sa mi niekoho názor nepáčil, stačilo nahlásiť príspevok, zablokovať a čau...! Alebo sa do krvi pohádať. Bez strachu a bez cenzúry. A s absolútnym presvedčením o svojej pravde. Veď keď moje IQ spochybňoval niekto s nickom debílek991, bol to čistý bizár. Strašne ma bavilo, ako nemilosrdne som rušila všetky nepohodlné názory. Myslela som, že ma nikto neprebije. Nenapadlo mi, že v realite... je diskusia úplne o inom. Všetky tie pohľady, všetky tie slová, výkriky. Zrazu mi došlo, že som úplne mimo. Z nich. Že je mi strašne. A jediné, po čom túžim je, aby boli ticho. Aby sklapli. Prečo sú takí sprostí? Prečo ma hejtujú? Prečo ich niekto nezablokuje?”

C: „Diskutovať na nete bolo ľahké. Ak sa mi niekoho názor nepáčil, stačilo nahlásiť príspevok, zablokovať a čau...! Alebo sa do krvi pohádať. Bez strachu a bez cenzúry. A s absolútnym presvedčením o svojej pravde. Veď keď moje IQ spochybňoval niekto s nickom debílek991, bol to čistý bizár. Strašne ma bavilo, ako nemilosrdne som rušila všetky nepohodlné názory. Myslela som, že ma nikto neprebije. Nenapadlo mi, že v realite... je diskusia úplne o inom. A až keď ma prefackala do tváre, došlo mi, že nemám patent na všetko. Že nemám

odpovede. A ak aj áno, nikto ich nepočúva. A ak aj áno, nie sú dost' silné. Mat' pravdu je úplne zbytočné, keď ju nedokážete presadiť.”

KIKA

„Ako je možné, že si so sebou nemala telefón?”

„Nechcela som, aby mi život pretekal pomedzi prsty.”

(Na javisku v spotlighte stojí Kika - vedie práve svoj „revolučný prejav”. V prítomí okolo nej sa mihajú ďalšie postavy - jej spolužiaci. Jej slová sú zaniatené, no nikto na ňu poriadne nereaguje. Tváre postáv sú osvetlené len svietiacimi displejmi telefónov.)

KIKA: Uvedomujete si, ako vám technologické vymoženosti vymývajú mozgy? O čo všetko vás okrádajú? Ako vás manipulujú? Nikdy sa nesústredíte na to, čo je tu a teraz, pretože ste sa stali otrokmi tých odporných, rušivých notifikácií, čo vám neustále vyskakujú na displeji. Ani matka nereaguje tak citlivo na plač svojho dieťaťa, ako reagujete vy všetci na vibrovanie svojich telefónov! Neviete, kým ste, neviete, čo si myslíte, pretože všetky vaše myšlienky ovládli algoritmy internetu. Všetko, na čom vám záleží, sa odohráva na rozsvietenom displeji vašich telefónov! Ale skutočný život je inde. Uvedomujete si, ako vám preteká pomedzi prsty? Pritom ho máte priamo pred sebou... Technológie sú zlo! Pokles IQ, pokles EQ, zhoršenie pamäti a schopnosti koncentrácie, patologické vzťahy, neschopnosť otvorenej komunikácie, neurózy, agresívne modely správania, strata identity, sociopatia, zvýšená miera závislosti, obezita, strata súkromia, únik dôverných informácií, klimatické a genetické zmeny. Za tým všetkým môžeme hľadať spoločný menovateľ. Dost' bolo technologického teroru! Dost' bolo robotizmu! Tento svet bol stvorený pre ľudí, nie pre stroje! Koniec vlády technológií!

(Cvaknutie fotoaparátu - niekto práve Kiku odfoťil, postupne sa pridávajú aj ďalší.

Všetci Kiku fotia, vidíme svetielka bleskov, do toho sa začínú ozývať ironické pomenovania.)

HLASY: #helpme #tocojezakravu #mimonvakcii #mimozemstan #internetysusmrrrt
#technologietiez #billgatesvasdostane #urobiazvaszacipovanychotrokov # u k r a d n
u v a m i d e n t i t u # z m e n i t e s a n a r o b o t y # v y m y v a r e n m o z g o v
#niekomutucinkavhlave #zemjepochakikatiez #vsetcizomrieme #hlasalternativy
#zachransaktomozes #smrtinternetu #revoluciajetu #lol

(Cvakanie prestane, postavy sa stratia. Svetlo sa zo spotlightu rozšíri do o čosi sivšie pôsobiaco celku. Kika vzdychne a stíchne. Pokračuje sama pre seba.)

KIKA: Vy to fakt nechápete?! Ja si nerobím srandu... Toto vám akože vyhovuje? Toto chcete? Len vy a vaše mobily... Už vám z toho úplne prešlo. Takto chcete žiť?

(Kika so Sárrou, prípadne ďalšími ženami, v športovom oblečení, spoločne cvičia.

Počas jogy vedú dievčatá dialóg.)

SÁRA: Prečo si v sobotu nešla s nami?

KIKA: Čo bolo v sobotu?

SÁRA: Boli sme cvičiť pri východe slnka. Písala som vám to do skupiny.

KIKA: Jáj... o tom som nevedela. Ja v tej skupine nie som.

SÁRA: To vážne? Jemine, to ma mrzí. Hneď ťa tam pridám.

KIKA: Nerob si starosti, to je v poho...

SÁRA: To je sekunda. Aký máš nick?

KIKA: Žiadny. Nemám.

SÁRA: Aha. Tak ak chceš... môžem ti vždy poslať SMS, keď budeme niečo také pláno...

KIKA: Nemám mobil. Prepáč, ale podľa mňa je to... zlá vec. Nechcem sa zapredať týmto technickým blbostiam. Podľa mňa je to totálna vymývareň mozgov.

SÁRA: (na moment jej ujde posmešný úsmev, vzápätí sa snaží reagovať chápavo) No, je to, samozrejme, na tebe. Ale je to škoda. Niektoré akcie sa vymýšľajú na poslednú chvíľu, takže sa na nich dohadujeme v správach...

KIKA: Tak mi ujde pár akcií. To je toho. Hlavne, že mi neuteká život.

SÁRA: Hm. Jasné. Veď... ty vieš najlepšie.

KIKA: Čo to tu tak pekne vonia, mami?

MAMA: Zeleninka od jedného milého pána, čo má rovno za mestom takú malú biofarmičku.

KIKA: Nevedela som, že tu máme biofarmu.

MAMA: Ani ja.

KIKA: (chápavo sa usmeje) Teta Anita zas bola na nejakej pátracej výprave?

MAMA: Nie, nie. Písala o tom jedna pani z internetu.

KIKA: ...z internetu?

MAMA: Taká facebooková skupina, kde ľudia zdieľajú inšpirácie na udržateľnejší život.

KIKA: Čo?!

MAMA: Je to super. Postujú tam všelijaké recepty, lokálnych dodávateľov, rôzne bio alternatívy. Kopa zaujímavých vecí...

KIKA: Mami, to nemyslíš vážne, však nie?

MAMA: Čo, zlatko?

KIKA: Ty máš akože Facebook? A zabíjaš na ňom čas? Zabíjaš na ňom svoj život?

MAMA: (zasmeje sa) Nemyslím si, že hľadať na ňom námety na rozumnejší spôsob života znamená zabíjať ho.

KIKA: Tebe to už kompletne vymylo mozog.

MAMA: Prosím?

KIKA: Ovládlo ťa to.

MAMA: Kristi, nepreháňaš to už trochu?

KIKA: Prosím? Tak ty poprieš všetko, k čomu si ma kedy viedla a ja prehánam, hej? Mami...

Myslela som, že... že to vnímaš rovnako, ako ja. Že vieš, aké otrasné je, že sú všetci v kuse vycapení na telefóne. Že... mi rozumieš. A súhlasíš.

MAMA: Ale veď ja súhlasím, úplne. Ale toto...

KIKA: Nie. Žiadne ale.

MAMA: Kristínka.

KIKA: Nechajme to tak, prosím ťa. Idem von.

MAMA: Kam?

KIKA: Neviem. Niekam. Prejst' sa.

(Kika vychádza von. Na javisku je prítmie. Tušíme v ňom dve postavy. Kika si rozčúlene frfle popod nos)

KIKA: Jasně. Prečo by sme sa tomu nemali prispôbiť? Všetci sú takí, buďme aj my! Treba sa zaradiť do davu. Hlavne nevytrčať. A byť rovnako hlúpy ako oni. Nechať sa zmanipulovať. Presne tak to funguje. A ani ona sa nevzpiera, jasné...

(Ticho prehluší zvuk škrípajúcich brzd a výkrik.)

KIKA: Pozor!

(Zvuk nárazu, jedna z postáv sa zvalí na zem. Niekoľko zanedáva a opäť vytúruje motor)

auta, jeho zvuk sa postupne vzdaluje.)

KIKA: To nemyslíte vážne! Haló! Zastavte! ... (dobežne k ležiacej postave, v panike ju chytí a začne skúmať) Počuješ ma! Anjeli, počuješ ma?! Kde máš maminu? Čo?! ...

Pomoc! Pomoc!!! Haló! Počujete ma niekto?! Je tu niekto? Potrebujem zavolať sanitku!!!! ... (plačlivo) Do riti!

A: „Vôbec mi nenapadlo, že raz môže prísť chvíľa, keď budem mobil životne potrebovať. Nechcela som dopadnúť ako ostatní. S nosom stále zapichnutým do mobilu. Sú úplne mimo. Každých desať sekúnd ho chytia do ruky, rozsvietia displej, skontrolujú upozornenia. Peňaženku si zabudnú, ale mobil nikdy. Je to úplne na hlavu. Lenže... Niekedy je to aj o inom. Keď som stála nad tým doráňaným dievčatom, ovalil ma pocit bezmocnosti. A došlo mi, aké jednoduché by bolo všetko vyriešiť, keby som mala vo vrecku mobil aj ja.“

B: „Vôbec mi nenapadlo, že raz môže prísť chvíľa, keď budem mobil životne potrebovať. Nechcela som dopadnúť ako ostatní. S nosom stále zapichnutým do mobilu. Facebook, Instáč, Tiktok... je úplne jedno, čo práve fičí. Vo výsledku je to vždy o tom istom. Každý tam tlačí vysmiaté fotky zo svojho pseudo dokonalého života a skutočný mu zatiaľ preteká pomedzi prsty. Ľuďom strašne hrabe. Každých desať sekúnd chytia mobil do ruky, rozsvetujú displej, kontrolujú upozornenia. Peňaženku si zabudnú, ale mobil nikdy. Úplne padnutí na hlavu. Keď som stála nad tým doráňaným dievčatom, cítila som strašnú bezmocnosť. Ktokoľvek iný by už vytáčať 112 a tešil sa, aký je hrdina. Ale ja som musela byť hrdinka aj bez toho. Spoľahnúť sa na seba, na to, že to zvládnem. A že to zvládne tá malá... Ale... niekedy to skrátka bez pomoci nejde.“

C: „Vôbec mi nenapadlo, že raz môže prísť chvíľa, keď budem mobil životne potrebovať. Nechcela som dopadnúť ako ostatní. S nosom stále zapichnutým do mobilu. Facebook, Instagram, Tiktok... je úplne jedno, čo práve fičí. Vo výsledku je to vždy o tom istom. Každý tam tlačí vysmiaté fotky zo svojho pseudo dokonalého života a skutočný mu zatiaľ preteká pomedzi prsty. Ľuďom strašne hrabe. Každých desať sekúnd chytia mobil do ruky, rozsvetujú displej kontrolujú upozornenia. Peňaženku si zabudnú, ale mobil nikdy. Úplne padnutí na hlavu. Lenže... Niekedy je to aj o inom. Keď som stála nad tým doráňaným

dievčatkom, ovalil ma pocit bezmocnosti. A došlo mi, aké jednoduché by bolo všetko vyriešiť, keby som mala vo vrecku mobil.”

MIRO

„Prosím vás... ako došlo k úrazu?”

„Potreboval som prachy.”

(Na scéne sú Miro a Lea. Miro zamyslene pozerá do diaľky, Lea mu sedí v náručí a snaží sa získať jeho pozornosť. Márne.)

LEA: Pôjdeme večer do kina? Alebo na drink?

MIRO: Hm.

LEA: Alebo... ak chceš, môžeš ísť ku mne. Naši idú na večeru. Pred desiatou sa určite nevrátia.

MIRO: Ako myslíš.

LEA: A ja som si kúpila nové... (šepká mu niečo s úsmevom do ucha)

MIRO: Super... Super. (akoby si niečo uvedomil) Ehm... Lei? Zlatko...

LEA: (už ju to prestáva baviť) No? Čo je? Čo sa s tebou deje, prosím ťa?

MIRO: Potreboval by som...

LEA: Áno? (znova sa okolo neho začne ovíjať) Povedz mi, čo by si potreboval...

MIRO: Lei... Nie, počkaj... Ja by som...

LEA: Čo je?!

MIRO: Musím ti niečo povedať.

LEA: No?

MIRO: Vlastne nič.

LEA: To nemyslíš vážne, však?

MIRO: Naozaj o nič nejde. A vlastne... bude lepšie, keď to nebudeš vedieť.

LEA: Čo? ... Podviedol si ma?

MIRO: Nie! Nie, nechajme to. Fakt.

LEA: Takže hej?

MIRO: Nie, nepodviedol. Neviem, prečo sa musíš hneď správať ako žiarlivá krava.

LEA: Prosím?

MIRO: No.

LEA: Drbe ti?

MIRO: Prosím ťa, prestaň a zabudni na to, okej? Na toto fakt nemám chuť, sorry.

LEA: Takže si ma podviedol?

MIRO: Ježišikriste, koľkokrát ešte? Vieš čo? Hej. Teraz už ma s tým prestaneš otravovať?

LEA: Ty si taký kretén! Kokos... (zdvíha sa, balí si veci) Toto ja fakt nepotrebujem...

(Na scénu príde ráznym krokom nebezpečne pôsobiaci chlap. V rukách drží niečo kovové, zrejme boxer, oblečený je do koženej bundy, ovešaný rôznymi retiazkami a prsteňmi s ostrými hranami. Strčí do odchádzajúcej Lei a chytí do pevného zovretia Mira. Ten sa vôbec nebráni. Lea vydesene sleduje tento výjav. Vytiahne telefón a začne ho natáčať.)

CHLAP: Ako sa máme? Hm? (všimne si Leu a rozčúlene ukáže na telefón) Polož to! Okamžite to odlož! (Lea vypne telefón a schová ho do vrečka)

MIRO: Pohoda, super... čo ty?

CHLAP: Vieš čo, aj by to šlo, kamoš, ale... hm, neveríš. Nieкто ma podrazil. A odrbal.

MIRO: Fakt? To... je na hovno. To ma mrzí.

CHLAP: To by ťa aj malo, môj zlatý. Lebo ak nedostanem, čo je moje, pekne si to odskáčeš.

Kde je to? Hm? Okamžite mi vyklop, kde to je!

MIRO: Nevie, ja fakt neviem, sorry.

CHLAP: Mňa okrádať nebudeš, môj zlatý.

MIRO: Ja som to nevzal, prisahám!

CHLAP: Takéto keci ma fakt nezaujímajú, krpec. Buď mi okamžite navališ všetko späť, alebo... (přitsine ho k stene, Lea zúfalo sleduje, čo sa deje, netuší, ako sa zachovať)

LEA: Miro...

CHLAP: Ty sklapni!

MIRO: Lea, choď preč.

CHLAP: A ty sa venuj mne! Dnes večer chcem mať na stole buď matroš, alebo prachy. A ak nie, dobre vieš, že si ťa nájdem. Chlapci už sa na teba tešia.

MIRO: Ale ja som to nevzal, nechápeš? Nemám to! Nemám ti čo priniesť.

CHLAP: Matroš, alebo prachy. Viac ma nezaujímá. Večer to chcem mať u seba, krpec.

(Strčí do neho, potom ho pustí a odkráča preč. Lea Mira rýchlo chytí do náručia.

Vydesená.)

LEA: To bolo čo, prosím ťa?

MIRO: Bude lepšie, keď o tom nebudeš nič vedieť.

LEA: Tebe už úplne preplo? Okamžite mi povedz, čo sa stalo.

MIRO: Sorry, láska. Musím ísť zháňať prachy.

LEA: Nie. Musíš mi povedať, čo sa deje. Čo to malo všetko znamenať?

MIRO: Fakt to chceš vedieť?

LEA: Vyklop to. Okamžite.

MIRO: Potreboval som prachy.

LEA: Super, a?

MIRO: Myslel som si, že je to fake. Len nejaká sranda. Proste... som na nete narazil na takú stránku...

LEA: Do čoho si sa zaplietol?

MIRO: Nemyslel som si, že to môžu byť fakt... že je také ľahké sa k tomu dostať...

LEA: K čomu? (ticho) Miro!

MIRO: Proste... som začal dealovať.

LEA: Ty nie si normálny. (odchádza preč) S týmto ja nechcem mať nič do činenia.

MIRO: Ja som len chcel... (kričí za odchádzajúcou Leou) Chcel som, aby sme mohli chodiť von. Kúpiť ti všetko, čo sa ti bude páčiť. Pomôcť trochu našim... aby nás nevykoplí na ulicu...

LEA: Debilnejší nápad už si nemal? A im si o tom povedal?! Si kretén, vieš o tom? (už je takmer preč, keď si zrazu niečo uvedomí a vráti sa späť) Počkaj... tebe sa akože stratili... stratila zásielka? Fakt nevieš, kde to je?

MIRO: Ja fakt neviem. Nieкто to musel ukradnúť, Lei. Čo mám robiť...? Do riti, čo mám robiť?!

LEA: Nemôžeš to nahlásiť?

MIRO: Pch. Drogy?

(pauza, ticho)

MIRO: Lei... On ma zabije.

A: „Bol som úplne v... riti. Netušil som, že sa také sračky dajú na nete vyklikat' fakt len za pár sekúnd. A už vôbec, že to môže byť reál. A zrazu... ani som nevedel ako a lietal som v tom. V tej chvíli som mal na výber dve možnosti. Nechať sa zabíť, alebo zavrieť. Nakoniec som všetko priznal našim. Tí ma, samozrejme,

tiež skoro zabili. Potom, napriek všetkým mojím prosbám, zavolali policajtom.

Vraj nebudú riskovať, že si s nami niekto príde vybavovať účty. Bol som si istý, že som skončil. Ale nakoniec... sa tie sračky fakt vyriešili. Dostali ma z toho. A nebol som to ja, kto skončil v base.”

B: „Som úplne v... riti. Netušil som, že sa čierny biznis dá na webe vyklikat' fakt len za pár sekúnd. A už vôbec, že to môže byť reál. A potom... ani neviem ako a začal som v tom lietat'. A teraz mám na výber z dvoch „skvelých” možností. Nechat' sa zabiť, alebo zavrieť. Mal by som o tom povedať našim? Blbost'. Tí by ma za to zabili tiež. A možno spravili nejakú blbost'. Aj im by sa mohlo niečo stať. Nie. Toto je na mňa. Sú to moje sračky. A musím sa im postaviť sám. Len musím zaútočiť skôr, než oni.”

C: „Som úplne v... riti. Netušil som, že sa čierny biznis dá na webe vyklikat' fakt len za pár sekúnd. A už vôbec, že to môže byť reál. A potom... ani neviem ako a začal som v tom lietat'. A teraz mám na výber z dvoch „skvelých” možností. Nechat' sa zabiť, alebo zavrieť. Mal by som o tom povedať našim? Blbost'. Tí by ma za to zabili tiež. A možno spravili nejakú blbost'. Aj im by sa mohlo niečo stať. Nie. Toto je na mňa. Sú to moje sračky. Nemôžem ich do toho zatiahnuť. Takže... by som sa mal udat' sám. Aspoň oni z toho budú vonku.”

MIA

„Toto je podľa teba pomsta? To si mu naozaj chcela tak hrozne ublížiť?”

„Nenapadlo mi, že to môže takto dopadnúť.”

(Mia s Alex/om prichádzajú k vchodovým dverám. Alex, podopierajúc značne opitú

Miu, na ne zazvoní. Dvere sa otvoria, stojí v nich Miin nevlastný otec.

Otec reaguje nahnevanejším, no pokojným hlasom. Alex pôsobí triezvo. Mia reaguje na všetko s opileckým striedaním nálad a motajúcim sa jazykom.)

ALEX: Dobrý večer, ujo.

OTEC: Večer? Viete, koľko je hodín?

MIA: Nevieme... vybil sa nám telefón...

ALEX: Prepáčte. Toto sme... úplne nemali v pláne.

MIA: Lebo najlepšie zážitky sú neplánované...

OTEC: Koľko toho vypila?

ALEX: Nevieľm. Netuším, mrzí ma to. Stratila sa mi z dohľadu.

MIA: A teraz by som sa asi mala tiež stratit'... budú problémy. (začne si nahlas vyspevovat')

Probléééémyyyy, probléééémyyyy...

O'TEC: Poď, prosím ť'a, dnu. Nemusíme zobudiť celý dom. (na Alex/a) Ty budeš v poriadku?

Netreba ť'a odviezť domov?

ALEX: Nie, nie, v pohode. Mám to kúsok.

MIA: Nie, že ť'a niekto ukradne...

ALEX: Postarajte sa radšej o Miu. Asi to potrebuje viac...

O'TEC: No dobre. Napíš aspoň na Miu telefón, keď prídeš domov.

ALEX: Jasné. Tak... dovi.

O'TEC: Maj sa.

MIA: Papiki.

(Otec Miu vtiahne dnu. Odrazu pôsobí prísnejšie, nahnevanejšie.)

O'TEC: Uvedomuješ si, že nemáš osemnásť?

MIA: Teraz práve sa mi trošičku zle počíta.

O'TEC: Takže mám za teba zodpovednosť ja.

MIA: To teda nemáš.

O'TEC: Ale? Nevrav.

MIA: Nie si môj otec.

O'TEC: Na rozdiel od neho mi záleží na tom, aby si bola v poriadku.

MIA: Jeho si do huby neber.

O'TEC: Skús sa aspoň vyjadrovat' slušne.

MIA: A ty sa radšej nevyjadruj vôbec. Kecaj do života mame, ak sa jej to páči. Ale ja tvoje poučovanie nepotrebujem!

O'TEC: Máš šťastie, že tu nie je. Vieš si predstaviť, že by ť'a takto videla? (pauza) Toto sa stalo naposledy.

MIA: (paroduje ho) Jasné. Toto sa stalo naposledy, mladá dáma... (natiahne ruku, chce jej vlepitiť facku, zastaví sa a nakoniec len výhražne zdvihne prst)

O'TEC: Už naozaj stačilo, rozumieme si? Od dámy máš poriadne ďaleko, milá moja.

MIA: Debil.

O'TEC: Prosím?!

MIA: Korunovaný debil.

OŤEC: Chod' sa umyť a vyspať. Porozprávame sa ráno. (odchádza) Dobrú noc.

(Mia ostane sama v izbe. Chytí si líce, na ktoré takmer dostala facku, vytiahne telefón a cez prednú kameru si ho obzerá. Najprv pôsobí znechutene, potom jej niečo napadne. Vyberie kozmetickú taštičku a začne si na líce a pod oko kresliť modriny.. Spraví niekoľko fotiek a odíde.)

(Zmena. Nachádzame sa v školskej zborovni, kde sedia dve učiteľky. Jedna pripravuje papiere a učebnice, druhá popíja kávu a ležérne scrolluje displej. Zrazu sa jej výraz zmení a strnulo sa do niečoho začíta.)

UČITEĽKA 1:(ukazuje telefón druhej) Pozri.

UČITEĽKA 2:Čo je to? Ježiši... to čo je za fotky, prosím ťa?! Zás nejaká kampaň proti domácemu násiliu? Pozeraj si, čo chceš, ale ja fakt nemusím vidieť všetko...

UČITEĽKA 1:To je profil jednej mojej študentky.

UČITEĽKA 2:Čo?

UČITEĽKA 1:Počúvaj, čo k tomu píše... Každú chvíľu čítam na nete citáty o tom, ako treba hovoriť o svojich problémoch. Že keď sa niečo deje, treba kričať o pomoc... Ale musím povedať, že to vôbec nie je jednoduché. Strašne ťažko sa mi toto píše, ale fakt sa bojím.

Keď sa to stalo prvýkrát, myslela som si, že je to len chvíľkový výbuch, ktorý už sa nebude opakovať. Keď sa to stalo druhýkrát, vravela som si, že možno provokujem, že som asi spravila chybu... ale potom prišiel aj tretí, štvrtý... A tak stále dookola. Môj otčim a ja sme nikdy nemali dobrý vzťah. Odjakživa ma neznáša... ale toto? Fakt?!

Mama mi to nechce uveriť. Vraj so mnou trieska puberta a chcem upútať pozornosť. A on si dáva pozor, aby pred ňou hral toho zlatého, milujúceho ocinka. Nevie, čo mám robiť, ako sa zachovať. Čo myslíte? Mám o tom niekomu povedať? Uverí mi vôbec niekto? (zúfalo odloží telefón)

UČITEĽKA 2:Myslíš, že to môže byť pravda?

UČITEĽKA 1:Ja... naozaj neviem. Ale také niečo si predsa nevymyslíš, nie? Alebo áno?

UČITEĽKA 2:Netuším.

UČITEĽKA 1:Ale ak nie, tak jej hrozia strašné veci. Mali by sme jej veriť.

UČITEĽKA 2:Asi máš pravdu. Toto musíme nahlásiť!

A: „Mama mi raz, keď som v záchvate zlosti rotrieskala úplne nový telefón, povedala, aby som svoje činy vždy premýšľala do dôsledkov. Ďalší som dostala až o rok a pol neskôr. Dávala som naň neskutočný pozor. Strašne mi na ňom záležalo. Na jej frajerovi mi nezáležalo. Vôbec. Hral sa na môjho fotríka a nechutne sa líškal mame. Stále sa niečím vychvaľoval, hral na vtipného, chápaného, a mňa v kuse len poučal. Neznášala som ho. Až kým... som si neuvedomila, čo všetko je schopný mi odpustiť. Je šialené, čo všetko sa môže stať, keď človek len na chvíľu zaklame.”

B: „Mama mi raz, keď som v záchvate zlosti rotrieskala úplne nový telefón, povedala, aby som svoje činy vždy premýšľala do dôsledkov. Ďalší som dostala až o rok a pol neskôr. Dávala som naň neskutočný pozor. Strašne mi na ňom záležalo. Na jej frajerovi mi nezáležalo. Vôbec. Hral sa na môjho fotríka a nechutne sa líškal mame. Stále sa niečím vychvaľoval, hral na vtipného, chápaného, a mňa v kuse len poučal. Neznášala som ho. Ale to, čo prišlo, to som naozaj... Je šialené, čo všetko sa môže stať, keď človek na chvíľu zaklame. Nechcela som mu tak hrozne ublížiť. Ale neviem to vrátiť späť. Nemôžem sa predsa priznať. Ak to spravím, nikto už mi v živote nič neuverí...”

C: „Mama mi raz, keď som v záchvate zlosti rotrieskala úplne nový telefón, povedala, aby som svoje činy vždy premýšľala do dôsledkov. Ďalší som dostala až o rok a pol neskôr. Dávala som naň neskutočný pozor. Strašne mi na ňom záležalo. Na jej frajerovi mi nezáležalo. Vôbec. Hral sa na môjho fotríka a nechutne sa líškal mame. Stále sa niečím vychvaľoval, hral na vtipného, chápaného, a mňa v kuse len poučal. Neznášala som ho. Až kým som si neuvedomila, čo všetko je schopný mi odpustiť. Čo všetko dokáže ustáť. On, aj mama. Myslela som, že ma zabijú. Že už mi nikdy nebudú veriť. Že ma vyrazia zo školy, možno strčia do decáku. Vlastne ani neviem, ako som sa dokázala priznať. Ale bolo to to najlepšie, čo som mohla spraviť.”

ADAM

„Ako ti niekto mohol robiť takéto svinstvo?“

„Vraj to bola iba taká sranda...“

(Trieda. Školské zvonenie, všetci sa v chvate zdvíhajú, balia veci, odchádzajú.)

TRIEDNA: Ešte chvíľu počkajte... (vlna znechutenia, všetci sa zastavia) No to je nadšenia.

Budem vás obťažovať len jednou dobrou správou a môžete ísť. Pani riaditeľka si skontrolovala priebežný stav vášho hodnotenia a triedne záznamy... a... ten výlet nám povolila. Takže splav platí.

ŠUM: Yes! Konečne! Vďaka Bohu! Ide sa na výlet!

TRIEDNA: (rozdáva papiere) Potrebujem len informovaný súhlas od rodičov, príspevok z vášho prasiatka a môžete si baliť batôžky a pyžamká.

MIA: Bude párty!

TRIEDNA: Alkohol prísne zakázaný. Samozrejme.

MIA: Samozrejme.

TRIEDNA: Myslite na to, že je to školský výlet. Aj odtiaľ si môžete priniesť dvojku zo správania.

ŠUM: Ježiši... jasné, chill. Žiadne faily. Sekáme dobrotu. Nie je problém. OMG, veď nie sme vypatlaní. Pohodka, pani profka. No stress. Všetko bude ok.

(Triedna sa dostane v rozdávaní k Adamovi, ktorý doteraz sedel potichu v kúte.

Podáva mu papier, Adam na ňu pochybovačne pozerá, neberie si ho.)

TRIEDNA: Adam...

ALEX: Lúzrov neberieme!

TRIEDNA: Koho berieme a koho nie, našťastie nerozhodujete vy, vážení! Ak sa Alex chystá ísť s nami, začne si dávať pozor na jazyk, jasné? Adam. (znova mu podáva papier, Adam si ho neochotne berie) Do stredy tu chcem mať všetky prihlášky. Dovidenia!

(odchádza)

(Jeden zo spolužiakov dobehne k Adamovi, vytrhne mu papier z ruky a ostentatívne mu ho pred tvárou roztrhá. Zdrapy vyhodí do vzduchu, padajú okolo ako snehové vločky. Adam výjav bez pohnutia pozoruje. Všetci odchádzajú.)

MIA: (na odchode) Ak pôjde s nami, hlavne ho, prosím vás, nepridávajte do spoločného chatu...

ALEX: Jasné. To by mi ani nenapadlo. Videla si to memečko s lúzrom, čo spravil Luky?

MIA: Cringy...

(Adam ostane sám na prázdnej scéne. Vytiahne notebook a pustí video - počujeme len jeho zvuk.)

VIDEO: Čaute, čaute! Kamoši, dnes sme si pre vás natočili videjko o tom, s akým smradľavým debilom musíme dennodenne sedieť v jednej triede. Volá sa Adam. Ale keď ho náhodou budete niekedy hľadať, pýtajte sa, kde je okuliarnatý lúzer. Ale - kto by ho vlastne hľadal, však? Dávajte si pozor: ak vás s ním niekto uvidí, dostanete sa na čiernu listinu. Čo to znamená? Že budete zaradený do rovnakej triedy lúzrov ako je on. A to je že dno. Totálne dno. Trust me, guys. You don't want that. Keďže ste si v poslednom čase obľúbili naše pranky, rozhodli sme sa dnes pre vás natočiť celú sériu prankov s podtitulom „Prank The Cringe!“. Pre nášho top trápka sme si pripravili viacero nástrah... od skla miesto ľadu do džúsika cez skrytú kameru na wecku až po použitý kondóm do batohu. A ako to celé dopadlo? Sledujte ďalej a uvidíte!

(Adam zúfalo zaklapne notebook, prudko dýcha, berie ho na plač. Vojde k nemu mama. Zľakne sa, snaží sa pred ňou tváriť normálne. Otvorí notebook a začne do neho usilovne ťukať.)

MAMA: Adam? Ako bolo v škole?

ADAM: V pohode, mami.

MAMA: Čo tá písomka z matiky?

ADAM: Jednotka.

MAMA: Hm... plný počet bodov?

ADAM: Mmmm.

MAMA: Si v poriadku?

ADAM: Jasné, mami.

MAMA: (mávneme hlavou k notebooku) Hráš sa?

ADAM: Už nie.

MAMA: Vážne? Veď si mi o tom tak nadšene rozprával. Aká je to vymakaná hra...

ADAM: Hm.

MAMA: Prestalo ťa to baviť?

ADAM: Nie. Len... mi zomrela postava.

MAMA: To vážne? Veď ti to tak išlo...

ADAM: No... bola to erpégéčka. Ale... Proste... ostatní sa spikli proti mne. A zabili ma.

MAMA: Počkaj, nechápem. Akože tvoji kamoši?

ADAM: To nie sú moji kamoši. To je jedno! Proste... nehrám sa. Ale - robím teraz na jednej appke.

MAMA: Aha. Tak to som zvedavá, čo vymyslíš.

ADAM: Ukážem ti skúšobnú verziu a povieš mi, čo si o tom myslíš.

MAMA: Dobre. (usmeje sa a odíde)

*odpovede v telefóne nepotrebujeme počuť - uvádzame ich najmä pre skonkrétne predstavy o učiteľkinom postoji

MAMA: Dobrý deň. Tu Farkašová. Pani profesorka, mali by ste na mňa chvíľočku? (Dobrý deň, pani Farkašová. Samozrejme, čo sa deje?) Prepáčte, že vás s tým zat'ážujem, nechcela som to riešiť takto, ale toto... už je naozaj cez hranicu. (Áno...? Nejaký problém?) Viete, že Adam v kolektíve nie je veľmi obľúbený... (No, je trochu väčší introvert...) Ale že to môže zísť až takto ďaleko... (Čo sa stalo?) Našla som na Facebooku takú stránku... Volá sa „Smrť Adamovi F. z II.B“. (Aha. A čo je to za stránku? Má to niečo spoločné s našou triedou?) Na profilovke je fotka môjho syna. (Tak... to ma mrzí. Viete, deti si občas úplne neuvedomujú, čo... Určite to tak nemysleli.) Prosím? Nemysleli...? Viete, čo tam všetko je? (Nie, ale...) Napríklad: „Počuli ste už príbeh o Adamovi, ktorého v raji zviadla Eva? Hovadina! Adama by nechcela ani zaplatená štetka.“ (Rozumiem, že je to nepríjemné a mohlo vás to vydesiť. Skúsím...) Potom jeho fotka ako sa prezlieka po telesnej, pri nej komentár: „Viete, prečo tak otrasne smrdí? Vraj sa nechcel v Osvienčime sprchovať. A teraz oxiduje tu.“ Alebo... „Výzva na petíciu za zabitie Adama F. Podpíšte, aby ste sa nemuseli pozerat' na ten rapavý ksicht!“ (Máte pravdu. V ubližovaní sú naozaj kreatívni. Skúsime sa o tom porozprávať.) Skúsíte? Veď je to na žalobu! (Pani Farkašová, veď sú to len deti. Ešte tomu celkom nerozumejú.) To vážne? Vy to naozaj nebudete nijako riešiť? (Ale samozrejme, že áno. Vysvetlíme si to, oni sa Adamovi ospravedlnia...) Ale tak sa predsa nič nezmení! Myslela som, že tomu budete rozumieť lepšie, ale... V poriadku. (Pani Farkašová, skúste sa trochu upokojit'. A

skúste ma pochopiť. Ja vám rozumiem, ale čo ja môžem? Veď to robia po škole, vo svojom voľnom čase...) Tak vy s tým nič nezmôžete, hej? Takto Adamovi naozaj nepomôžeme, nehnevajte sa. Keď to nechcete riešiť vy, budem to riešiť ja.

Dovidenia!

REPORTÉRKA: Mladý študent dosiahol nečakaný úspech. So svojou firmou prerazil až do kalifornskej technologickej mekky Silicon Valley. Aká bola jeho cesta za šťastím?

Dozviete sa v Novinách o 19:00.

A: „Najzvláštnejšie bolo, keď sa ku mne dostali aj na mieste, kam som sa pred nimi zvykol skrývať. Hry ma bavili aj preto, že nikto nevedel, že za tým nickom sedím ja. A preto, že som bol dobrý. Ale potom ma našli aj tam. A zas to bolo na nevydržanie. Musel som si nájsť iný únik. A schovaný za monitorom som v sebe objavil úplne nové schopnosti. Nové svety. Bol som ešte lepší, než som čakal. Bol som dobrý. Bez toho ich sprostého hejtu by som hádam ani nezistil, čo vlastne dokážem. Možno by som im mal byť dokonca vďačný...”

B: „Najzvláštnejšie bolo, keď sa ku mne dostali aj na mieste, kam som sa pred nimi zvykol skrývať. Hry ma bavili aj preto, že nikto nevedel, že za tým nickom sedím ja. A preto, že som bol dobrý. Ale potom ma našli aj tam. A zas to bolo na nevydržanie. Musel som začať hľadať iný únik. Lenže utekať sa nedá večne. A čo ak majú pravdu? Možno som fakt len sprostý lúzer. Prečo sú ostatní v pohode, len ja nie? Možno by bolo lepšie, keby som proste len... Nebol. Vymazať. Klik. Hotovo.”

C: „Najzvláštnejšie bolo, keď sa ku mne dostali aj na mieste, kam som sa pred nimi zvykol skrývať. Hry ma bavili aj preto, že nikto nevedel, že za tým nickom sedím ja. A preto, že som bol dobrý. Ale potom ma našli aj tam. A zas to bolo na nevydržanie. Musel som začať hľadať iný únik. V triede som sa im skrývať nemohol, ale na nete hej. Stačilo stlačiť červený krížik a ujsť do iného sveta. Došlo mi, že je len na mne, čo mi zasvieti na monitore. Jeden klik... a všetky hejty boli preč.”

FINISH

(Trieda, triedna pred tabuľou. Výjav nápadne pripomína obraz z úvodu Tentokrát

však postavy nie sú zahalené anonymitou prítmnia- Vidíme, že sú to protagonisti predchádzajúcich scén. Žiaci tejto triedy.)

TRIEDNA: Myslíte si, že dokážeme s technológiami zaobchádzať bezpečne?

(Všetci pozorujú triednu, potom sa otočia smerom k hľadisku - chrbtom k nej.

Postupne začnú vyťahovať telefóny, pozrú sa na displej... Tma.)

KONIEC

